

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 738/2020
15.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца КТЗ бр. 356/20 од 03.08.2020. године, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Крагујевцу Кв.63/20 од 06.03.2020. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж.2 – 194/20 од 07.04.2020. године, у седници већа одржаној дана 15.09.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца КТЗ. бр. 356/20 од 03.08.2020. године, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Крагујевцу Кв.63/20 од 06.03.2020. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж.2 – 194/20 од 07.04.2020. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Крагујевцу Кв.63/20 од 06.03.2020. године, одбијен је као неоснован захтев браниоца окривљеног АА да се утврди да је наступила апсолутна застарелост извршења казне затвора, на коју је осуђен пресудом Вишег суда у Крагујевцу К-35/13 од 04.05.2018. године, која је постала правноснажна дана 26.10.2018. године.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Кж.2 – 194/20 од 07.04.2020. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА изјављена против решења Вишег суда у Крагујевцу Кв 63/20 од 06.03.2020. године.

Против наведених правноснажних решења, Републички јавни тужилац поднео је захтев за заштиту законитости КТЗ.бр.356/20 од 03.08.2020. године, због повреде закона из члана 107. став 6. КЗ у вези става 2. КЗ у вези члана 105. став 1. тачка 5) КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијана решења укине или иста преиначи и утврди да је наступила апсолутна застарелост извршења казне затвора, те да се иста не може извршити.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио браниоцу окривљеног – адвокату Дарку Комненићу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са решењима против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Из списка предмета произилази да је пресудом Вишег суда у Крагујевцу К-8/10 од 27.05.2011. године окривљени АА оглашен кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 2 године и 6 месеци. Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 3343/11 од 22.12.2011. године, поводом жалбе јавног тужиоца и браниоца окривљеног, а по службеној дужности Апелациони суд је преиначио напред наведену пресуду, само у делу одлуке о изреченој мери безбедности, док је жалбе јавног тужиоца и браниоца одбио као неосноване и првостепену пресуду у непреиначеном делу потврдио.

Након тога, против наведених правноснажних пресуда Републички јавни тужилац поднео је захтев за заштиту законитости 10.12.2012. године, који захтев је пресудом Врховног касационог суда Кзз бр. 113/12 од 17.01.2013. године усвојен, наведене пресуде укинуте и предмет враћен на поновно одлучивање.

Након одлуке Врховног касационог суда Кзз бр. 113/12 од 17.01.2013. године, у поновном поступку, окривљени АА је пресудом Вишег суда у Крагујевцу К бр. 35/13 од 04.05.2018. године оглашен кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 2 године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1- 919/18 од 26.10.2018. године.

По налажењу Врховног касационог суда неосновано се у захтеву за заштиту законитости указује да су нижестепени судови одбијањем захтева да се утврди да је наступила апсолутна застарелост извршења казне затвора на коју је окривљени АА осуђен пресудом Вишег суда у Крагујевцу К 35/13 од 04.05.2018. године, правноснажна дана 26.10.2018. године, повредили Кривични законик – одредбе члана 107. став 6. у вези става 2. КЗ у вези члана 105. став 1. тачка 5. КЗ.

Према одредби члана 107. став 2. КЗ, ако је актом амнестије или помиловања или одлуком суда по ванредном правном леку изречена казна смањена, време потребно за наступање застарелости одређује се према новој казни, али се ток застарелости рачуна од раније правноснажне пресуде.

Имајући у виду цитирану одредбу члана 107. став 2. КЗ, по оцени Врховног касационог суда, правилно је становиште нижестепених судова када су одбили као неоснован захтев окривљеног АА да се утврди да је наступила апсолутна застарелост

извршења казне затвора, на коју је осуђен пресудом Вишег суда у Крагујевцу К-35/13 од 04.05.2018. године, правноснажна дана 26.10.2018. године.

Наиме, одлуком Врховног касационог суда Кзз бр. 113/12 од 17.01.2013. године, односно одлуком суда по ванредном правном леку изречена казна, по раније изреченој пресуди није смањена (члан 107. став 2. КЗ), већ су нижестепене пресуде укинуте и предмет враћен на поновно одлучивање, у новом кривичном поступку, који је почео изнова. У поновном поступку, Виши суд у Крагујевцу донео је одлуку К 35/13 од 04.05.2018. године, којом је окривљени АА оглашен кривим и осуђен на казну затвора у трајању од 2 године, која је постала правноснажна дана 26.10.2018. године (пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Кж1- 919/18 од 26.10.2018. године). Сходно изнетом, казна затвора, чије се утврђивање наступања апсолутне застарелости тражи у конкретном случају, нема континуитет са ранијом правноснажном пресудом, нити је казна окривљеном АА изречена преиначењем пресуде по ванредном правном леку, већ у новом поступку од стране нижестепених судова. У том случају, рок застарелости извршења нове казне затвора, која по било ком основу нема континуитет са раније изреченом казном затвора, која је укидањем раније пресуде стављена ван правног саобраћаја, почиње да тече од дана правноснажности нове пресуде, којом је изречена нова казна затвора, односно од дана правноснажности пресуде Вишег суда у Крагујевцу К – 35/13 од 04.05.2018. године - правноснажна дана 26.10.2018. године.

Републички јавни тужилац се у поднетом захтеву за заштиту законитости позива на одредбу члана 107. став 2. КЗ и указује да се правилним тумачењем ове одредба закона, иста треба применити на све ванредне правне лекове, а не само на понављање кривичног поступка, како то нижестепени судови погрешно наводе.

По ставу Врховног касационог суда, стоје напред наведени наводи Републичког јавног тужиоца, да се одредба члана 107. став 2. КЗ, треба применити на све ванредне правне лекове, а не само на понављање кривичног поступка, међутим, оваквим тумачењем не сме се изгубити из вида наставак наведене законске формулације, која поставља посебан услов у погледу одлуке по ванредном правном леку, да је том одлуком **“изречена казна смањена”**, а не укинута и предмет враћен на поновно суђење, што подразумева постојање континуитета са ранијом казном. У конкретној правној ситуацији не постоји континуитет, јер не постоји одлука суда по ванредном правном леку којом је изречена казна смањена, обзиром да је Врховни касациони суд у предмету Кзз бр. 113/12 од 17.01.2013. године усвојио захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укинуо и предмет вратио на поновно суђење.

Имајући у виду све напред наведено, Врховни касациони суд налази да побијаним решењима није учињена повреда закона из члана 107. став 6. у вези става 2. КЗ у вези члана 105. став 1. тачка 5. КЗ, јер у конкретном случају није наступила апсолутна застарелост извршења казне затвора изречена окривљеном АА пресудом Вишег суда у Крагујевцу К – 35/13 од 04.05.2018. године, која је постала правноснажна дана 26.10.2018. године. Апсолутна застарелост извршења наведене казне затвора, наступа протеком рока од 6. година од дана правноснажности пресуде којом је казна изречена (26.10.2018. године), у складу са одредбама члана 107. став 6. у вези става 1. у вези члана 105. став 1. тачка 5) КЗ, односно протеком дана 26.10.2024. године.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним решењима није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости Републичког

јавног тужиоца КТЗ бр. 356/20 од 03.08.2020. године, то је Врховни касациони суд на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев Републичког јавног тужиоца одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.